

Af *Chr. R. Christensen* til finansministeren:

„Billiger ministeren, at der ved ejendomsoverdragelse kræves afgift i henhold til vurderinger, der endnu ikke har fundet sted?“

Chr. R. Christensen: Gennem årene har det været normalt, at man ved overdragelse af fast ejendom har kunnet lade denne overdragelse finde sted til et beløb, der svarede til værdien af de senest afholdte offentlige vurderinger. Imidlertid er man i hvert fald for en del amtstuers vedkommende i den senere tid kommet ind på at forlange, at der skal svares gave- eller arveafgift, såfremt overdragelsessummen ikke udgør et beløb, der svarer til den forventede værdi ved en ny vurdering, såfremt denne finder sted inden et år efter overdragelsen.

Da den 13. almindelige vurdering jo er udsat et år, betyder det, at man nu forlanger tilbagevirkende kraft for den kommende vurdering i indtil 2 år; det vil sige, at der for ejendomme, der overdrages så tidligt som den 1. januar 1964, kræves afgifter af højere vurdering end den ordinære, selv om den næste vurdering først finder sted i august-september 1965 og først skal træde i kraft den 1. januar 1966. Det betyder altså ikke alene, at det offentlige kræver afgift efter en vurdering, som ikke har fundet sted, og hvis resultat ingen af parterne i handelsøjeblikket overhovedet kan have viden om. Det virker selvsagt også meget generende for parterne ved handelen og da navnlig for landbrugets vedkommende, hvor man, hvad også flugten fra landbrugserhvervet er vidnesbyrd om, har meget store vanskeligheder ved at føre generationsskiftet igennem. Jeg synes altså tillige, at man herigennem lægger nogle urimelige byrder over på de unge købere. Jeg har derfor gennem mit spørgsmål tilladt mig at henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på dette forhold.

Finansministeren (Poul Hansen): Et spørgsmål, der svarer til det, som nu er stillet til mig, blev i oktober 1956 stillet til daværende finansminister Kampmann af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Jeg kan, for så vidt angår det spørgsmål, hen-

vide til Folketingstidende 1956-57, spalte 648-652, og jeg kan i det væsentligste gentage det svar, som blev givet dengang.

Reglerne om, hvordan gaver bestående af fast ejendom skal ansættes ved gaveafgiftsberegningen, findes i arveafgiftslovens § 17, stk. 3, og i § 18, stk. 2, nr. 1. Disse regler, der gælder ved beregning af arveafgift, er i medfør af lovens § 48, stk. 2, også gældende for gaveafgiften i henhold til lovens afsnit 3. I § 17, stk. 3, er det fastsat, at det er værdien på gavetidspunktet, der skal lægges til grund. Lovens § 18, stk. 2, nr. 1, foreskriver, at faste ejendomme skal ansættes til deres salgsværdi, dog mindst til deres sidst ansatte ejendomsværdi i henhold til loven om vurdering og beskatning af faste ejendomme.

Den tilsvarende bestemmelse i arveafgiftsloven af 27. maj 1908, der foreskrev, at vurderingssummen til ejendomsskyld principielt skulle lægges til grund, ændredes med arveafgiftsloven af 10. april 1922 og fik i øvrigt en lidt ændret affattelse ved den sidste ændring af arveafgiftsloven. Motiveringen til ændringen i 1922 var efter bemærkningerne til lovforslaget følgende:

Vurdering til ejendomsskyld finder normalt sted hvert 5. år. I tilfælde af betydelige prisforandringer i tiden mellem vurderingerne vil vurderingssummen til ejendomsskyld i slutningen af vurderingsperioden derfor ikke længere være udtryk for ejendommens og dermed gavens virkelige værdi. Det samme gælder, såfremt ejendommen i vurderingsperioden undergives forbedring el. lign., som ikke bevirker omvurdering.

Som følge af den ændrede affattelse af reglen i arveafgiftslovens § 18, stk. 2, nr. 1, bør amtstuerne, hvortil gaveafgiftsberegningerne er henlagt, påse, at der ved gaveafgiftsberegningen vedrørende gaver, der omfatter fast ejendom, svares afgift på grundlag af salgsværdien, således at den ved vurderingen i henhold til ejendomsskatte-loven ansatte ejendomsværdi kun lægges til grund, når det tør antages, at værdien i handel ogandel ikke er større.

Som nævnt er der i denne henseende anledning til særlig agtpågivenhed i slutningen af en vurderingsperiode. Da afgiftspligten af gaver, ydet i indeværende kalenderår — indeværende kalenderår ifølge lovens § 45